

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v hlavním líčení konaném dne **18. června 2013** v Brně v senátě složeném z předsedy Mgr. Daniela Plška a přísedících Ing. Ivana Zemana a Tomáše Kacálka, **t a k t o :**

Obžalovaný

M.F.,

nar. XXXXX v XXXXX,

obchodní manažer společnosti MODUSLINK, s.r.o.,

trvale bytem XXXXX,

j e v i n e n , ž e

v přesněji nezjištěné době v období od 1.12.2006 do 29.4.2011 blíže nezjištěným způsobem, neoprávněně a bez vědomí společnosti Y Soft Corporation, a.s., se sídlem U Kněžské louky

18, Praha 3, provozovna Podnikatelská 4, Brno, IČ 261 977 40, kde byl zaměstnán v období od 1.12.2006 do 26.12.2010, získal důvěrné informace související s podnikatelskou činností společnosti Y Soft Corporation, a.s., zejména informace o obchodních partnerech a o zaměstnancích společnosti Y Soft Corporation, a.s., vnitřní telefonní seznam pracovníků Y Soft Corporation, a.s., objednávky a faktury z obchodního styku, údaje o obratu a prodejnosti, produktovou a marketingovou dokumentaci, technické manuály, návody a dokumentaci, údaje o konkurenci a cenotvorbě (vše tvořící součást obchodního tajemství společnosti Y Soft Corporation, a.s.) a výsledky výzkumu společnosti Y Soft Corporation, a.s., zejména zdrojové kódy a licence k počítačovému programu SafeQ (rovněž tvořící součást obchodního tajemství společnosti Y Soft Corporation, a.s., k nimž společnost Y Soft Corporation, a.s., navíc byla a je výhradně oprávněna vykonávat autorova majetková práva), a poté

- a) dne 20.4.2011 prostřednictvím elektronicky zaslání e-mailu nabídl společnosti EQUITRAC se sídlem v USA, že jí tyto informace poskytne,
- b) dne 29.4.2011 prostřednictvím elektronicky zaslání e-mailu nabídl společnosti JANUS, s.r.o., se sídlem v Praze 4, že jí tyto informace poskytne, a poté v květnu až srpnu 2011 opakovaně elektronicky mailem i telefonicky komunikoval s osobou vystupující jako zástupce společnosti JANUS, s.r.o., kdy této osobě upřesňoval svoji nabídku a současně požadoval od společnosti JANUS, s.r.o., za poskytnutí uvedených informací částku ve výši 4 miliony Kč, kdy při této komunikaci dne 17.5.2011 zaslal osobě vystupující jako zástupce společnosti JANUS, s.r.o., mail obsahující část zdrojového kódu počítačového programu pro řízení tisku tiskáren vyvíjeného společností Y Soft Corporation, a.s., a dne 13.6.2011 jí zaslal mail obsahující prezentaci neoprávněně nabízených dat zahrnující některá data tvořící součást obchodního tajemství společnosti Y Soft Corporation, a.s., zejm. data o obchodních partnerech, telefonních číslech zaměstnanců, data o prodejnosti a cenách výrobků a technické manuály a návody,

čímž jednak neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv k autorskému dílu, kdy porušil zejm. ust. § 11 a 12 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, jednak v rámci hospodářské soutěže porušil obchodní tajemství a porušil tak zejm. ust. § 41 a 51 zákona č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, kdy takto jednal jednak v úmyslu získat pro sebe značný prospěch ve výši nejméně 4 mil. Kč, jednak s vědomím, že zpřístupněním a neoprávněným využitím předmětných informací konkurenčními společnostmi může způsobit společnosti Y Soft Corporation, a.s., škodu velkého rozsahu ve výši nejméně 66.153.000 Kč bez DPH (tj. 79.383.600 Kč s DPH), přičemž k předání požadovaných peněz obžalovanému ani k předání předmětných informací společnosti EQUITRAC a společnosti JANUS, s.r.o., v nabízeném rozsahu nedošlo,

t e d y

- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv k autorskému dílu, získal takovým činem pro sebe značný prospěch a způsobil tím jinému škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,
- dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby porušil jiný právní předpis o nekalé soutěži tím, že se při účasti v hospodářské soutěži dopustí porušování obchodního tajemství a způsobil tím ve větším rozsahu újmu jiným soutěžitelům a opatří tím sobě nebo jinému ve větším rozsahu neoprávněné výhody, získal takovým činem pro sebe značný prospěch a způsobil tím škodu velkého rozsahu, jehož se dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo.

T í m s p á c h a l

- pokus zločinu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 270 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku,

- pokus zločinu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 248 odst. 1 písm. h), odst. 3 písm. d), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku

a o d s u z u j e s e

podle § 270 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) roků**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon uloženého trestu **podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání 4 (čtyř) roků**.

Podle § 67 odst. 1, § 68 odst. 1, 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá peněžitý trest ve výměře 200 denních sazeb po 2.000,- Kč.

Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku se stanoví pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání 1 (jednoho) roku.

Podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku se ukládá ochranné opatření – zabránění věci, a to notebooku značky Hewlett Packard ProBook 6550b výrobního čísla CNU 103252K, který je přílohou spisu.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený Y Soft Corporation, a.s., se sídlem U Kněžské louky 18, Praha 3, IČ 261 977 40 odkazuje s nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění

Z dokazování provedeného u hlavního líčení vzal soud za prokázáno, že obžalovaný M.F. byl v době od 1.12.2006 do 26.12.2010 zaměstnán jako produktový manažer ve společnosti Y Soft Corporation, a.s., (dále jen Y Soft) v provozovně na Podnikatelské 4 v Brně. Obžalovaný po dobu, kdy byl ve společnosti Y Soft zaměstnán, případně až do 29.4.2011, blíže nezjištěným způsobem získal neoprávněně a bez vědomí zástupců

společnosti Y Soft důvěrné informace související s podnikatelskou činností této společnosti. Šlo zejména o informace o obchodních partnerech a zaměstnancích společnosti, vnitřní telefonní seznam, objednávky a faktury z obchodního styku, údaje o obratu a prodejnosti, produktovou a marketingovou dokumentaci, technické manuály, návody a dokumentaci, údaje o konkurenci a cenotvorbě a zdrojové kódy a licence k počítačovému programu SafeQ, což byly výsledky výzkumu společnosti, vše tvořící součást obchodního tajemství společnosti Y Soft. Tyto důvěrné informace obžalovaný M.F. nabídl konkurenčním společností společnosti Y Soft, a to dne 20.4.2011 prostřednictvím emailu, který zaslal společnosti EQUITRAC se sídlem v USA, a dne 29.4.2011 prostřednictvím emailu, který zaslal společnosti JANUS, s.r.o.

V těchto emailech obžalovaný vystupoval jako Mr. SafeQ, osloveným společností sdělil, že pracuje ve společnosti Y Soft a nabídl jim citlivé informace z této společnosti. Jak zástupci společnosti EQUITRAC, tak i společnosti JANUS neměli o takovýto způsob získávání konkurenčních informací zájem a obratem o učiněné nabídce informovali vedení společnosti Y Soft. Vedení společnosti Y Soft oslovilo společnost Pinkerton ČR, s.r.o., která se souhlasem společnosti JANUS vystupovala jejím jménem a v dalším období spolupracovník společnosti Pinkerton ČR, s.r.o. P.M. vystupoval tak, že jedná za společnost JANUS a má zájem o nabízené informace. Obžalovaný pak s P.M., o němž si myslel, že zastupuje společnost JANUS, s.r.o., komunikoval prostřednictvím emailů a telefonicky. Od 6.5. do 23.8.2011 požadoval za poskytnutí citlivých informací společnosti Y Soft částku ve výši 4.000.000,-Kč. Aby obžalovaný prokázal, že má nabízené informace k dispozici, zaslal 17.5.2011 P.M. email obsahující část zdrojového kódu počítačového programu vyvíjeného společností Y Soft pro řízení tisku tiskáren. 13.6.2011 zaslal další email, ve kterém byla formou prezentace zobrazena neoprávněně nabízená data společnosti Y Soft. Obžalovaný též ve dnech 21.7. a 23.8.2011 vedl s P.M. vystupujícím jako zástupce společnosti JANUS, s.r.o. telefonické hovory, ve kterých dojednávali podrobnosti zamýšlené transakce, zejména převodu finančních částek, které obžalovaný požadoval, na příslušný účet.

Obžalovaný M.F. (č.l. 376 a 31) na svoji obhajobu uvedl, že v pokusu porušení autorského práva se cítí nevinný a porušení pravidel hospodářské soutěže chce vysvětlit. U společnosti Y Soft pracoval čtyři roky, byl zaměstnaný jako produktový manažer, měl přístup k omezenému množství informací, nedisponoval nabízenými daty, které se v obžalobě uvádí. Neměl přístup ke zdrojovému kódu, k interní vývojářské dokumentaci, měl pouze přístup k produktově – marketingové dokumentaci jako produktový manažer, za kterou byl ve společnosti zodpovědný.

Skončil na dohodu a v rámci dohody o vyrovnání obdržel služební laptop. Ty informace, které byly nabízeny, byly jen střípky, které zůstaly na tom laptopu. Y Soft má několik sdílených serverů, na kterých se vyměňují a skladují informace a je tam třeba i filmotéka, ta byla otevřená, všichni si stahovali a měnili filmy. K ukázce zdrojového kódu přišel tak, že to bylo součástí nějakého souboru v rámci interních serverů, které se sdílely. Našel ho, až se doma díval na věci, které zůstaly na tom firemním laptopu.

V.M. si byl všim tak sebejistý a potom, jak vyhodil kamaráda J.M., tak obžalovaný přemýšlel, co by mu udělal za klukovinu. Nežádal, aby mu někdo posílal nějaké peníze na

účet, nezaložil si účet, byla to nadsázka a nemyslel, že by to tak mohlo dopadnout, pak až si uvědomil, že to není legrace, tak se odmlčel.

Na dotazy uvedl, že částečně se dopustil jednání popsaného v obžalobě, poslal emaily společnosti EQUITRAC a JANUS, vedl telefonní hovory s hlasovými modulacemi, byla to součást recese.

Partnerský portál je oficiální web společnosti určený pro zákazníky, aby si tam našli všechny dokumenty, které se jich týkají. Přístup měli všichni zaměstnanci, přihlášení bylo přes login. Dokumenty, co jsou v obžalobě, v partnerském portálu nebyly, byly tam technické manuály, uživatelský manuál, manuál pro administrátory.

V nabízených informacích byly i fyzické věci - hardwarové, fyzický terminál, samolepky, tyto věci nikdy neměl, ani při domovní prohlídce nebyly nalezeny.

Důvod, proč to dělal byl, že posledního půl roku nebyli s ním spokojeni a chtěli, aby ukončil práci sám, to nechtěl. Vnitřně z toho byl zklamaný, když někdo říká, že neděláte dobře práci a jsou to účelově vymyšlené věci, tak dostal myšlenku, že V.M. se cítí jako nezranitelná persóna a neuvědomuje si, jak s lidmi jedná. Když vyhodili kamaráda J.M., tak vymyslel tuto hloupost. Sám nikdy žádná citlivá data neměl, to co měl mu sami dali s počítačem, neměl přístup ani k fakturám, ani neměl žádné hardwarové věci, ani zdrojový kód.

Po skončení pracovního poměru mu zůstal laptop Fujitsu, není to ten zajištěný. Zajištěný je služební laptop společnosti Qualiform. Používal tento laptop na veřejnosti, proto na něm měl zabezpečení, heslo bylo dlouhé, cca 30 znaků, měl ho v kanceláři napsané na papíře a po prohlídce tam papír nebyl, heslo nezná, bez hesla otevřít nejde. V notebooku jsou data z Qualiformu.

Část zdrojového kódu, kterou posílal mailem (č.l. 77 až č.l. 79), byla na sdíleném serveru ve společnosti.

Po druhém telefonátu už nic nebylo, nic s tím nedělal a doufal, že to vyšumí.

Email XXXXX zakládal on sám. Telefon, z kterého volal, byl založen na Google, byl to internetový telefon, byl to program na počítači, údaje byly smyšlené. Fyzicky volal z kanceláře Qualiformu. Vše našel na Google, i hlasový modulátor. Nevzpomíná si, zda se tento telefon platil, jednalo se o hovory přijaté, tak se domnívá, že neplatil, možná složenkou – poštovní poukázkou, už si nevzpomíná. Možná platil za tu složenku cca 100-200,- Kč.

Dělal to všechno proto, že chtěl panu M. ukázat slabá místa. Předpokládal, že se o tom nějakým způsobem dozví. Je to jenom domněnka.

Na č.l. 117-129 jsou materiály, které zaslal emailem. Tyto materiály měl každý zaměstnanec. Zbytek byly data, které zůstaly na tom laptopu. Ty materiály jsou poskládány ze střípků, které měl na služebním laptopu.

Neměl žádnou představu jak to dál půjde a kde to skončí, myslel to jako klukovinu a v okamžiku, kdy viděl, že to není legrace, tak se z komunikace stáhl a doufal, že je to vyřešeno a upadne to v zapomnění. Nechtěl peníze, neměl účet, nebylo jak dál jednat a uvědomil si vážnost situace a doufal, že to tak celé skončí.

Svěděk P.M. (č.l. 380 a 41) vypověděl, že koncem dubna 2011 byli požádáni právním zástupcem klienta společnosti Y Soft o poskytnutí poradenských služeb v oblasti potencionálního páchní trestného činu vůči této společnosti z důvodu, že klient byl osloven svým konkurentem ze zahraničí a emailovou komunikací jim byla nabídnuta spolupráce ve smyslu poskytnutí pravděpodobně interních informací této společnosti. Uzavřeli smlouvu a přistoupili k několika krokům, které měly toto jednání zdokumentovat pro případné trestní řízení. Proběhla analýza interních dokumentů a komunikace Y Soft a bylo přistoupeno k jednání se společností JANUS, kterým byl nabídnut stejný email. Proběhla schůzka, kdy společnost JANUS souhlasila s tím, aby svědek vystupoval za zaměstnance JANUS. Emailů proběhlo kolem osmi plus dva telefonáty, tyto byly předány vyšetřovatelům Policie ČR.

Na dotazy uvedl, že osobně zakládal emailovou adresu XXXXX a komunikoval s tou osobou. Telefonáty byly nahrány na počítači na lokální úložiště. Pachatel na něj působil v telefonu v prvním případě jako osoba znalá prostředí, u druhého telefonátu se ta osoba nevyjadřovala ve stejném smyslu. Určitě mluvil s jednou osobou. Domnívá se, že v druhém případě osoba využila technické modulace hlasu, v tom druhém případě osoba předstírala ženu. Celá věc skončila odezněním, komunikace se vyvíjela k tomu, že mělo dojít k předání dat a zároveň mělo přijít i k peněžnímu plnění, pak se nabízející odmlčel a poslední email šel ze strany svědka a nebyl už zodpovězen. Poslední kontakt byl asi telefonát. Materiály, co předal policii jsou kompletní.

Svěděk V.M. (č.l. 387 a 54) vypověděl, že zhruba před dvěma lety je kontaktovala právní kancelář hlavního konkurenta v USA společnosti Equitrac s tím, že jí bylo nabídnuto nějaké duševní vlastnictví, že s tím nechtějí nic mít společného, tímto je na to upozorňují a celou záležitost jim předávají. Několik dní nato je kontaktovala konkurenční společnost JANUS, s.r.o. Znal se dříve s jejich jednatelem a ten napsal email, že mu došla nabídka, jejímž předmětem bylo duševní vlastnictví firmy Y Soft. Sdělil, že s tím nechce mít nic společného a tímto to dává svědkovi vědět. Následně řešili co s tím, nikomu ve firmě o tom neříkal, kromě kolegy a společníka M.M.. Obrátili se na právní kancelář, řekli jim, co se stalo a požádali je o pomoc. Oslovená právní kancelář vybrala detektivní kancelář Pinkerton, se kterou to začali řešit. Detektivní kancelář začala celou věc šetřit, za pomoci firmy JANUS, s.r.o. s představitelem této společnosti panem M.J.. Domluvili se, že můžou interpersonifikovat P.H. a oni souhlasili. Kolegové z detektivní kanceláře vytvořili schránku a předstírali identitu pana H. a komunikovali s osobou, která nabízela to duševní vlastnictví. V průběhu celého pátrání řešili, kdo by to mohl být. Dali dohromady seznam, který s nimi probírali, ale pořád neměli představu, jakým způsobem celou věc provést. Když dostali od společnosti Pinkerton celou nabídku dat, tak to bylo zvláštní a nedávalo to žádný smysl, protože nikdo ve firmě neměl přístup k tolika datům. Společnost Pinkerton pořídila

audionahrávky těch rozhovorů, ze kterých na policii jednoznačně identifikovali pana F.. Jeho hlas je tak specifický, že nikdo ani na vteřinu nezapochyboval, že by to mohl být někdo jiný. Samozřejmě řešili, jak se dostal ke zdrojovým kódům, protože ty jsou zabezpečené a bez hesla se k nim nedostane. Domnívá se, že buď tam byl někdo třetí, kdo panu F. pomáhal nebo mu někdo ze zaměstnanců dal svoje přístupové údaje, které pan F. použil k tomu, aby se k těm datům dostal, ale v žádném případě ta data nebyla volně přístupná.

Na dotazy uvedl, že obžalovaný pracoval na pozici marketingového manažera. Škála odpovědnosti obžalovaného byla celkem široká. Osobně se svědkem pracoval na projektu Master price list, to je něco, kde mají všechny cenové úrovně partnerů.

Pan F. měl primární přístup k obchodním informacím, k cenám, k databázi partnerů a zákazníků, jejich kontaktním údajům.

Viděli prezentaci, kterou obžalovaný poskytl Pinkertonu v rámci té interpersonifikace, a to co domněle nabízel společnosti JANUS. Nabízel kompletní kontakty na partnerskou síť, k tomu měl přístup. Pak nabízel zdrojové kódy, neví, jak se k tomu mohl dostat.

Zdrojový kód je něco, co se stále vyvíjí a zdokonaluje. Vyvine se nějaký program ve formě zdrojového kódu a udělá se něco, co jde na trh. Z toho co jde na trh se udělá tzv. větev, kterou ty zdrojové kódy spravují a tato větev někde zůstane. Z té větve se stane druhá větev a v té pokračuje vývoj. Ta první větev se neustále udržuje.

Neví, kde byl tento zdrojový kód uložen, ví, že na to jsou vyhrazené servery, které jsou zpřístupněné pod jménem a heslem. Překvapilo je, že ty zdrojové kódy neměly komentáře. To znamená, že z těch zdrojových kódů komentáře někdo odstranil, a to je upozornilo na to, že ať už to byl pan F. nebo měl k sobě někoho, tak ten dotyčný velice dobře věděl, co dělá a věděl, co má odstranit.

S panem F. se dohodli na tom, že mu nechají laptop. Standardní procedura je, že v notebooku by nemělo být nic, mělo být všechno vymazané, než se předal obžalovanému, když z firmy odcházel. V každém případě je naprosto vyloučené, aby v notebooku zůstaly zdrojové kódy.

Není si vědom, že by firma měla pro zaměstnance nějakou filmotéku. Mají sdílené servery nejen pro programátory, mají spoustu sdílených serverů, na kterých se vyměňují informace. Na serveru, který je k tomu určen, se vyměňuje celý zdrojový kód. Zdrojový kód nemají programátoři u sebe na notebooku. Funguje to tak, že se přihlásí na software a řeknou, na které části budou pracovat. Ten dokument se na serveru označí a řekne se, kdo na něm momentálně pracuje. Stáhne se k němu na počítač, on na něm pracuje a až dá příkaz, tak zdrojový kód ten dokument vrátí a odblokuje se.

Na jiných sdílených serverech, které k tomu nejsou určeny, se nemůže objevit ani část zdrojového kódu. Technicky vzato, může se stát, že nějaký programátor vezme kus zdrojového kódu a přilepí ho tam. Ale poruší tím směrnice, poruší tím firemní předpisy a je to

věc o které ví, že ji 100% nesmí udělat. Všichni programátoři si uvědomují, že jejich duševní vlastnictví je to jediné co mají.

Bez toho, aniž by překonal překážky, měl obžalovaný přístup k informacím o partnerech, k telefonnímu seznamu, k objednávkám a fakturám. Ke zdrojovému kódu neměl přístup. Č.l. 122 dole je popis licenčního modelu, některé ty dokumenty pomáhal vytvářet nebo je sám vytvářel. K technickým manuálům měl přístup na partnerský portál. Č.l. 125 jsou věci, na kterých se obžalovaný podílel přímo na jejich vytváření.

Co se týče škody, společnosti Pinkerton zaplatili přes milion korun a za znalecké posudky zaplatili řádově kolem 100.000,-Kč.

Ještě nikdy se nestalo, že by se data ze zdrojového kódu kamkoli dostala. Je přesvědčen, že kdyby na to přišel nějaký náš zaměstnanec, tak by to okamžitě nahlásil.

Je si jist, že ve firmě interně žádný sdílený server neprovozovali, nemůže vyloučit, že pár zaměstnanců něco takového neprovozovalo bez toho aniž by porušovali firemní směrnice. Teoreticky je možné, že si někteří zaměstnanci do nějaké složky umístili filmy nebo hudbu. Jednou za půl roku dělají audit toho, kde sledují, jaké kde běží vybavení, aby byli pokrytí.

Svědék M.M. (č.l. 394) vypověděl, že před dvěma roky jim došel dopis od právní agentury největšího amerického konkurenta, že mu někdo nabídl tajné obchodní informace o firmě Y Soft a že s tím nechtějí mít nic společného. Následně došla podobná zpráva z firmy JANUS a nabídli jim pomoc při pátrání, kdo to byl. Přes právní agenturu se obrátili na společnost Pinkerton, aby pomohli případ vyšetřit. Oni začali se svolením firmy JANUS komunikovat přes emaily a potom přes telefony s pachatelem. Svědek s V.M. mezitím vybrali jména potencionálních podezřelých a udělali z toho seznam. Většinou šlo o zaměstnance, kteří v té době odešli z firmy a o kterých si mysleli, že neodešli v dobrém. Taky brali v potaz ty informace, protože ty které byly pořízeny, byly uloženy na osmi různých serverech. Seznam předali detektivní agentuře, aby zjistili, jestli mezi jmenovanými není podezřelý. Pak začala nějaká komunikace, proběhlo několik telefonů a společnost Pinkerton průběžně posílala informace o tom, jak celé šetření probíhá. Pak jim byly přehraný záznamy, ze kterých poznali hlas bývalého zaměstnance. Poté to společnost Pinkerton předala policii k dalšímu šetření.

Na dotazy uvedl, že pan F. na seznamu podezřelých nebyl z toho důvodu, že odešel z firmy dávno předtím, než k tomuto došlo, zároveň se koukali na věci, ke kterým pan F. přístup neměl. Měl určitě přístup k věcem, na kterých pracoval, měl přístup i k veškerým věcem, které se týkaly partnerů. V tom seznamu byl nabízen kompletní interní ceník firmy, ke kterému měl v té době přístup jen pan M. a pan F.. Ke zdrojovému kódu přístup určitě neměl. Zdrojový kód je uložen na serveru, kde mají repozitury chráněné jménem a heslem. Každý zaměstnanec má jiné a vše je chráněné vývojovým oddělením.

Ví, že v jednom z emailů byla společnosti Pinkerton zaslána část zdrojového kódu (č.l. 77-79). Je to smysluplný výtažek ze zdrojového kódu, ale rozhodně ten zdrojový kód je rozsáhlejší a toto je jen jeho malá část. U zdrojových kódů bývají komentáře a někdy jich je

tam docela hodně. Většinou komentáře začínají dvěma čárkami nebo hvězdičkami. V tomto případě je tady jen jeden, který říká, že se tady musí něco dodělat. Komentáře mohou být odstraněny, ono to není až tak těžké, když člověk ví, co to znamená. Ochrana komentáře je více méně triviální.

Ve firmě existuje sdílný server, kde se zachovává veškerá dokumentace a kam se každý zaměstnanec hlásí. Sdílený server, kde by byly uloženy filmy nebo něco podobného v tuto chvíli určitě nemají, jestli byl v minulosti neví, ale je to možné. Technicky je možné, že se na těchto serverech objevila část zdrojového kódu, na druhou stranu to nedává žádný smysl.

Slyšel, že při rozvázání pracovní dohody obžalovaný dostal notebook, na kterém pracoval. Funguje to tak, že se notebook vyčistí u IT a pak se předá zpět zaměstnanci.

Svěděk O.K. (č.l. 396) vypověděl, že proběhla nabídka dvěma konkurenčním společnostem, společnosti JANUS a společnosti Equitrac k prodeji části tajných informací, například ceníky, produktové informace, informace o partnerech, fakturách, zdrojové kódy, dokumentace. V.M. na poradě sdělil, že k takovému případu došlo, ale neřekl, kdo je podezřelý. Po nějaké době pan M. informoval o tom, že podezřelý je M.F..

Ve společnosti Y Soft pracuje od roku 2007. Obžalovaného zná ze zaměstnání, pracoval jako marketingový manažer. Z informací, které byly nabízeny těm dvěma subjektům, nemůže posoudit, jestli měl přístup třeba k informacím o fakturaci. Určitě měl přístup k hlavnímu ceníku, což je informace, která podléhá velmi vysokému stupni utajení a ke kterému nemá přístup ani představenstvo. Další věc jsou zdrojové kódy, ke kterým mají přístup jen vybraní pracovníci.

Ke zdrojovému kódu na č.l. 77-79 uvedl, že chybí některé komentáře, které byly ze zdrojového kódu vymazány. Nemá to ale na použitelnost zdrojového kódu vliv. Zdrojový kód zahrnuje tisíce řádek kódů, ale jsou určité části, které nejsou zajímavé v tom smyslu, že v nich není uloženo know-how. Pak jsou tam ale části, ke kterým kdyby se někdo dostal, tak z nich může načerpat myšlenky, které může použít k tomu, aby zlepšil funkčnost jiných produktů. Tady je vidět, jak se přijímají naskenované úlohy do systémů. Používají se ke čtení dat ze souborů a patří k těm důležitějším.

O sdílených serverech, na kterých by se daly promítat filmy nebo hudba, ve firmě neví. Pokud by si zaměstnanci takovýto server vytvořili, tak by tím porušili pracovní řád. Nemůže vyloučit, že tam něco takového bylo, ale určitě to nebylo se souhlasem vedení společnosti. Technicky je možné, že na takový sdílený server unikla část zdrojového kódu. Osobně si myslí, že ti lidé, kteří u nich pracují a mají přístup ke kódům, velice dobře vědí, s čím pracují a nevěří tomu, že by něco takového vědomě udělali. Všichni jsou si vědomi toho, že zdrojový kód je citlivá věc a hlídají si to.

Myslí si, že zdrojový kód na č.l. 77-79 je příliš dlouhý na to, aby to byl fragment, který se může vyskytnout někde v nějakém systému náhodně. Je to ukázka asi tak 100 řádků kódu, možná i víc, takže by řekl, že jde o reprezentativní vzorek. Pokud by někdo chtěl ukázat přístup k tomuto zdrojovému kódu, tak tento fragment by mu k tomu stačil.

Za celou dobu, co ve firmě pracuje, si nevzpomíná, že by se někdy zjistilo, že nějaká část zdrojového kódu se nachází v jiné části než má být. Zdrojové kódy se nachází na třech místech. Je to server, kde provozují systém Polarion, kam pod jménem a heslem mají přístup vývojáři a další lidé, o kterých mluvil. Tento server je samozřejmě zálohován. Dále provádějí jednou za půl roku notářskou úschovu zdrojových kódů tady v Brně, k těmto notářsky zdrojovým kódům má přístup management oddělení výzkumu a vývoje. Existují předávací protokoly, notářsky ověřené, které potvrzují, že media, která byla z notářské úschovy vyjmuta, byla skartována. Tím by vyloučil, že touto cestou bylo možné dostat data jinam.

Svědék M.F. (č.l. 414) vypověděl, že ví proč je obžalovaný stíhán. Co se týká jeho odchodu ze společnosti, tak pro odstup času si na konkrétní věci už nepamatuje, kromě toho, že řešili, že měl nějaký větší účet za mobilní telefon. Pamatuje si, že odcházel ze společnosti den před štědrým dnem a že kvůli tomu vysokému účtu řešili reklamaci u společnosti T-Mobile, která ten vysoký účet zamítla. Potom řešili formality ohledně tohoto vyúčtování, což bylo někdy začátkem ledna.

IT oddělení se skládalo z jedné osoby, byl to pan Š., svědek byl jeho přímý nadřízený. Nepamatuje si na nic nestandardního při odchodu pana F., kromě toho, že mu nechali notebook. Jediné, co může popsat je, jaké byly v té době standardní postupy při odchodu lidí ze společnosti. V den odchodu člověka ze společnosti to fungovalo tak, že zablokovali veškeré přístupy toho člověka. Měli informační systém, takže všechny ty informace byly na serveru v informačním systému. Měli systém Polarion, což je systém, kde jsou uloženy veškeré zdrojové kódy od programů. Ten systém není souborový, že si je z něj možné zkopírovat data, ale je to systém, který se stará o nějaké verze programů. Měli i souborový systém a do všech těchto systémů zablokovali účty. Pokud někdo odcházel, tak standardní postup byl takový, že celý notebook se zformátoval, vymazal, nainstaloval se tam znova operační systém a notebook se předával buď novému člověku, nebo v případě domluvy se předával čistý tomu zaměstnanci. Samozřejmě v době, kdy se ta situace odehrála, byla firma výrazně menší, než je dnes, nemají žádné směrnice, IT byl pouze jeden člověk. Jediný dokument, který k těm standardním postupům mají, je exit list, na který se všechna oddělení podepisují a potvrzují, že činily kroky k zablokování účtů a vymazání dat. Nedokáže si přesně vybavit, kdo panu F. při jeho odchodu kontroloval, čistil, formátoval a předával notebook. Buď to byl svědek nebo pan Š.. Pokud svědek ví, exit list podepisoval, tak je pravděpodobné, že tu kontrolu udělal. Potvrdil, že č.l. 405 všechny tři podpisy jsou jeho.

Z toho, že je zde podepsán, se dá usoudit, že to byl on, kdo prováděl předání toho notebooku. Jediné, co může popsat, je to, jaký byl standardní postup, protože ten postup byl vždy stejný. IT oddělení vykonalo všechny kroky k tomu, aby zaměstnanec neměl nikam přístup, aby zaručili, že ten počítač je čistý. Svědek to potom potvrzoval a kontroloval, jestli je to v pořádku. Nedokáže stoprocentně říct, že to byl opravdu on, protože si to nepamatuje.

Když mu notebooky odcházejících zaměstnanců procházely rukama, zkoumal, co je obsahem jejich paměti. V podstatě jediná data, která byla lokálně uložena, byly nějaké dokumenty. Věci typu databáze faktur, databáze odběratelů, byly všechny v informačním systému a ten fungoval systémem klient-server, tzn. uživatel měl jenom aplikaci, kterou se

připojoval na server a všechny informace byly na serveru. Podobně to funguje se zdrojovými kódy, které jsou také na serveru a programátoři na server jenom přistupují a svým klientským přístupem na server vždy pracují jenom s určitou částí dat. Dokumenty standardně měli na serverech a když se pracovalo s většími soubory, tak ti lidi měli lokální kopie, takže kontrola notebooků spočívala převážně v tom, že zkontroloval, že uživatel má zrušené přístupy a účty, aby se nedostal na ty servery a díval se do dokumentů na lokálním počítači, že má vymazané všechny tyto dokumenty.

Zdrojové kódy standardní cestou nejdou překopírovat např. do notebooku. Jednak nejsou přístupné pro drtivou většinu společnosti kromě vývojářů a i vývojáři se dostávají k části kódu, když s ní zrovna pracují. Není to tak, že by si k sobě zkopírovali třeba celou databázi zdrojových kódů a potom s tím něco dělali. Funguje to systémem klient-server.

Co se týká např. faktur a podobných věcí, faktury byly v informačním systému, nicméně je možné ten seznam si označit a zkopírovat a vložit si ho třeba do Excelu, ale nebyl k tomu žádný důvod, proč by to měl někdo dělat, protože informační systém sloužil k ukládání těch informací a byl přístupný odevšud.

Neví o tom, že by byl ve firmě nějaký sdílený server, na kterém by byly uložené filmy, na které by se zaměstnanci mohli dívat. Mají ve společnosti už léta namátkové systémy, kdy třeba jednou za půl roku používají nástroje, které monitorují a kontrolují síť tak, že se snaží vyloučit to, aby zaměstnanci nenosili do práce svoje soukromé věci apod., protože to mají samozřejmě interně zakázané.

K dotazu, zda by bylo technicky možné, aby se do tohoto sdíleného serveru dostala část nějakého souboru se zdrojovým kódem, uvedl, že to by asi probíhalo tak, že by ten počítač musel nějaký zaměstnanec přinést bez jejich vědomí. Ale neznamená to, že když se ten počítač připojí do sítě, že se z něj dá někam dostat. Všechny systémy, které mají, jsou zabezpečeny pomocí přístupových údajů pod účty jednotlivých zaměstnanců. Snaží se eliminovat možnosti toho, aby měl někdo přístup tam, kam nepotřebuje, pokud to není vysloveně nutné. Je úplně jedno, jestli ten počítač by byl nějaký zvenku nebo jestli to je firemní počítač zaměstnance. Aby mohl někdo někam zkopírovat data, musel by se přihlásit pod svým firemním účtem a data si zkopírovat. Potom je už jedno, jestli by si ta data zkopíroval na svůj firemní počítač a doma si je zkopíroval na soukromý počítač nebo jestli by si tam přinesl jiný počítač, který by zapojil do sítě a zkopíroval je potom na něj. Technicky by ty zdrojové kódy asi nakopírovat šly, protože každý počítač je úložiště, kam se může nahrát cokoli, filmy, soubory, cokoli jiného. Teoreticky je technicky možné nakopírovat zdrojové kódy kamkoliv, pokud se podaří se k nim dostat.

Když kontroloval při odchodu zaměstnanců ty počítače, tak si nepamatuje, že by v nich něco takového objevil, spíš se tam objevovaly soukromé věci. Nepamatuje si, že by někdy např. u obchodníka našel nějaké speciální věci, které by tam obchodník mít neměl.

Při mazání dat jednodušší než projít celý souborový systém, kde je obrovské množství informací, je, že se celý počítač vymaže, zformátuje a vrátí se zpátky operační systém. Takže počítač je sice už používán, ale chová se tak, jako v obchodě koupený nový, úplně prázdný počítač.

Nezaznamenal případ, že by v počítačích zaměstnanců, kteří odcházeli, našel při kontrole nějaká data, třeba typu zdrojový kód.

Nedovede si představit, že by nějaký pracovník, který by měl přístup ke zdrojovému kódu, udělal nějakou chybu, že by se část zdrojového kódu k něčemu připojila. Dokáže si představit, že by se část dat ze zdrojového kódu ocitla na nějakém sdíleném serveru úmyslem vývojáře, že by vzal kus kódu a zkopíroval ho někam. Nedovede si ale představit, že by omylem kliknul někam vedle a to by způsobilo, že se data zkopírují z jednoho serveru na druhý server.

Svědék J.Š. (č.l. 418) vypověděl, že v minulosti byl jako IT specialista ve firmě sám od roku 2008, kdy do firmy nastoupil. O tom, když obžalovaný odcházel z firmy, mu není nic zvláštního známo. Z pohledu IT se v souvislosti s jeho odchodem řešilo jenom předání počítače.

Když odchází nějaký zaměstnanec, běžný postup je ten, že se mu odebere veškeré vybavení, počítač, mobil, monitory apod. U pana F. byla výjimka, protože si počítač odnášel z firmy. Neví už přesně, jak to probíhalo, je to už hodně let. Běžný postup je, že při předávce počítače uživateli dojde k reinstalaci počítače, což znamená formátování disku, tzn. smazání disku, nainstalování nové verze operačního systému, předání uživateli. Protože je to běžná, rutinní věc, nedokáže si už vzpomenout, jestli u pana F. to proběhlo tímto způsobem, je to strašně dávno. Nepamatuje si ale nic zvláštního, tak by řekl, že to proběhlo standardním způsobem. Nebyl žádný důvod, aby to v jeho případě proběhlo nějak jinak.

Tyto konkrétní operace provádí IT oddělení, v té době tam byl sám, takže to prováděl on. Pan F. byl a je svědkovým nadřízeným, je šéf provozního oddělení. Pokud ve firmě už byl svědek, tak je velice pravděpodobné, že pan F. úkony související s vyčištěním počítače a reinstalaci neprováděl. Je možné, že to dělal někdy předtím, když ještě IT specialista ve firmě nebyl. Myslí si, že fyzicky po svědkovi provedené úkony jako je vyčištění počítače a předání zaměstnanci, nekontroloval.

Ve firmě existoval systém, který se jmenoval Share a sloužil ke sdílení filmů a videí, které měli z firemních akcí a podobně natočené fotografie a filmy. Určitě to bylo s vědomím vedení firmy. O tom, že by existoval server, kde by byly normální filmy, nemá informace.

V síti byla část systémů, za které odpovídalo IT, ale za všechny systémy neodpovídají. Některé systémy jsou vyhrazeny pro některá oddělení a oni si je spravují sami. Ten disk sloužil k tomu, aby si zaměstnanci mezi sebou sdíleli fotografie a videa z firemních akcí, ti uživatelé museli mít právo zápisu na tento disk, aby to mohli provést. Jestli tam někdo uložil nějaký film, to je samozřejmě technicky možné.

Zdrojové kódy je systém, za který IT neodpovídá, je to uložené v systému Polarion. Není technicky možné, aby se část zdrojového kódu dostala na server, kde byla videa a fotky z firemních akcí. Pokud to neudělá někdo cíleně, tak to není možné. Je to technicky možné

v případě, že se připojí na server se zdrojovými kódy někdo, kdo tam má přístup, ta data vytáhne a uloží je. To jsou data, stejně jako filmy, nebo videa a je možné toto provést.

Za dobu, co je v IT oddělení firmy, nezaznamenal, že by se na server s videi a fotkami z firemních akcí dostala nějaká část, která tam vůbec nepatří, např. zdrojový kód.

Co se týče kontroly počítačů, za normálních okolností ty soubory neprohledává, protože to trvá dlouho. V současné době to má udělané automaticky, tehdy to tak ještě nebylo. Tzn. když člověk dostává počítač, tak se připojí do sítě, stiskne se Enter a počítač je za 15 minut hotový. Kdyby to měl srovnat s nějakým vyhledáváním souboru na jakémkoliv disku, je to nepoměrně delší věnovat se prohledávání. Je vždy rychlejší počítač přeinstalovat. To spočívá v tom, že instalační systém toho operačního systému disk smaže a na smazaný disk teprve instaluje novou verzi operačního systému. Takový je standard.

Svědék J.M. (č.l. 420) vypověděl, že obžalovaného zná z předešlého zaměstnání v Y Soft Corporation, tam pracoval od února 2008 do ledna 2011. Obžalovaný končil ve firmě zřejmě z hlediska nějaké politické situace ve firmě a zřejmě z hlediska určité averze vůči němu. Pak se hledají příčiny, jak dostat lidi z firmy. To jsou dle svědka asi hlavní důvody, protože sám skončil obdobně.

Hodnocení zaměstnanců je velmi tristní záležitost, která tam byla nastavena. V podstatě, když si důvod najdete, tak člověka víceméně pomocí těchto nástrojů jste schopni dostat relativně dobře ven z firmy.

Ví o tom, že ve firmě existovalo něco takového, kde zaměstnanci měli uložené filmy a shlíželi si je. Byla tam běžná produkce asi 200 filmů, možná seriály, fotky. Byla to neoficiální záležitost, kterou si udělali asi zaměstnanci, i sám toho někdy využil. Ty filmy, seriály tam dávali asi zaměstnanci, kdo konkrétně, neví. V době, kdy tam nastoupil, to tam už zřejmě bylo po dobu dvou, dvou a půl let, pak se to začalo nějakým způsobem omezovat, začaly být nějaké restriktce. IT oddělení spravuje celou síť, tak si toho muselo být rozhodně vědomo, že něco takového tam je.

K dotazu, zda se mu při využití databáze filmů někdy stalo, že by našel něco, co by nesouviselo s filmy, ale s pracovní náplní, uvedl, že pokud se jde podívat na film, tak se nedívá bokem. V úložišti, kde jsou filmy, najde většinou jenom filmy.

Jak vypadá zdrojový kód ví, ale v podstatě tomu nerozumí. Sám přístup ke zdrojovým kódům nepotřeboval, část zdrojového kódu viděl, ví, jak to vypadá, ale nerozumí tomu. Neví o tom, že by objevil soubor s částí zdrojového kódu tam, kde měl přístup.

Když končil pracovní poměr, tak ve firmě nechával zařízení, telefon a notebook, byly mu zrušeny přístupy a smazán Microsoft Office. Telefon si odkoupil a notebook dostal jako vyrovnání s firmou. V notebooku byl smazán Microsoft Office, tzn. balík kancelářských nástrojů, protože ten je licencován na firmu, operační systém je svázaný s notebookem, ten tam zůstal a zůstala i adresářová struktura, dokonce i s neaktivními přístupy, jakoby

vzdálenými, které byly samozřejmě zrušeny, to se ruší uvnitř firmy na serveru. Co se týká pracovních dat, nějaké prezentace zůstaly a data některá tam byla, takže si myslí, že zřejmě byly zrušeny jenom co se týče programů, odinstalovány a ty přístupy.

Z provedených listinných důkazů je třeba zmínit následující:

Dne 24.5.2011 podával V.M. trestní oznámení na neznámého pachatele, v němž uvedl, že ho kontaktovali zástupci společností EQUITRAC z USA a JANUS, s.r.o. z Prahy 4 a sdělili mu, že byli emailem kontaktováni neznámou osobou vystupující pod přezdívkou XXXXX a nabízel důvěrné informace hospodářského charakteru firmy Y Soft (č.l. 2-5).

Na č.l. 6-8 se nachází vytištěný email, kterým osoba vystupující jako M. oslovila pana S. ze společnosti EQUITRAC dne 20.4.2011. Email je v angličtině a autor zde popisuje, jaké informace konkrétně nabízí.

Na č.l. 9-13 se pak nacházejí emaily, kterými M. oslovil 29.4.2011 P.H. ze společnosti JANUS, s.r.o. s naprosto stejnou nabídkou citlivých dat pocházejících ze společnosti Y Soft.

Dne 5.5.2011 uzavřely společnosti Y Soft a JANUS Memorandum, v němž je popsán celý případ s tím, že JANUS umožňuje společnosti Y Soft a jejím poradcům vystupovat vůči nabízející neznámé osobě jménem společnosti JANUS, a to ze zvlášť vytvořené emailové adresy (č.l. 73-74).

Na č.l. 75-129 se nacházejí jednotlivé emaily zasílané obžalovanému svědkem M., který vystupoval za společnost Y Soft a odpovědi na ně. První email je již zmíněná nabídka podepsaná jako SafeQ, odesílaná 29.4.2011 P.H. ze společnosti JANUS (č.l. 100-102), na což mu bylo odpovězeno 6.5.2011 (č.l. 100) s tím, že je žádán důkaz o tom, že s nabízenými informacemi pachatel opravdu disponuje. Obžalovaný reagoval 17.5.2011 (č.l. 77-79) a uvedl, že pro navození důvěry posílá kopii části source code (zdrojového kódu). 19.5.2011 P.M. odpověděl (č.l. 82), že děkuje za část zasláního source code a mají zájem o nabízené informace, otázkou zůstává cena. 27.5.2011 obžalovaný odpovídá (č.l. 82), že za veškeré uvedené oblasti si představuje částku 4.000.000,-Kč. P.M. 2.6.2011 odpovídá (č.l. 87-88), že tato částka není zanedbatelná a ptá se, co vše za tuto částku dostanou. Obžalovaný odpovídá dne 6.6.2011 (č.l. 87), že během týdne připraví ukázky všech zmiňovaných informací a pošle je. 13.6.2011 obžalovaný uvádí, že zpracoval prezentaci, která obsahuje reálná data, obrazovky a náhledy všeho nabízeného, včetně popisků (č.l. 93). Prezentace se nachází na č.l. 117-129 a obsahuje jednotlivé oddíly informací, které obžalovaný nabízel.

21.6.2011 obžalovaný sdělil, že je možné ho kontaktovat na telefonním čísle 212 241 614 (č.l. 96).

P.M. odpověděl obžalovanému 25.6.2011 (č.l. 98-99) s tím, že děkuje za zaslání prezentaci, ale požadovanou částkou nedisponují v hotovosti a snaží se vymyslet ideální variantu. Předpokládá, že pachatel nebude chtít odměnu převést na bankovní účet.

27.6.2011 obžalovaný uvádí (č.l. 98), že chápe, že rozhodnutí si vyžaduje určitý čas a preferuje platbu převodem na účet.

21.7.2011 proběhl telefonický hovor mezi obžalovaným a P.M., je zachycen na CD (č.l. 132). V telefonním hovoru z 21.7.2011, který trvá celkem 42 minut, P.M. sděluje obžalovanému, který používá hlasový modulátor, že zájem z jejich strany je. Probírá možnosti zaplacení bezhotovostní a hotovostní formou. Uvádí, že účet mají ve čtyřech bankách, a to v České spořitelně, Komerční bance, ČSOB a Raiffeisenbank. Domlouvají se na nějaké legendě k poskytnutému protiplnění. Obžalovaný uvádí, že preferuje vnitrobankovní převod a oproti menším částkám by byly postupně uvolňovány informace, šlo by o nějaký splátkový kalendář v rámci bodů uvedených v prezentaci. P.M. se též dotazuje, zda by případně byla možnost postupného update, například za rok, obžalovaný uvádí, že si to poznačí, určité možnosti by byly a proberou to.

22.7.2011 obžalovaný emailem sděluje (č.l. 115-116), že navazuje na včerejší hovor a pokud je problematické operovat s nadlimitním převodem, mají se provést násobné převody podlimitní. Uvádí harmonogram, podle jakého by byly odesílány jednotlivé informace, a to na osm částí. Za každou část bude zaplaceno 500.000,-Kč. Dále uvádí, že účet, na kterém chce přijímat jednotlivá postupná plnění, je v mbank, číslo bude následně sděleno.

9.8.2011 obžalovaný emailem sdělil, že navazuje na telefonický rozhovor před téměř čtyřmi týdny, že posílal rozpis harmonogramu dle telefonické domluvy, doufá, že protistrana email obdržela a očekává vyjádření do konce týdne.

P.M. pak 10.8.2011 obžalovanému sdělil (č.l. 114), že původní email nedorazil a začínali si myslet, že již nemá zájem dále komunikovat. Každopádně níže uvedené je z velké míry proti jejich návrhům, které diskutovali po telefonu a domnívá se, že proti obžalovaným navrženému postupu nesou veškerá rizika, což je pro ně naprosto neakceptovatelné. Neumí si představit, že by nejdříve poslali nabízených 500.000,- Kč a čekali, zda jim něco obžalovaný pošle zpět nebo ne.

23.8.2011 pak proběhl druhý telefonický hovor, který je zachycen na CD č.l. 150 a obžalovaný při něm opět použil hlasový modulátor. V telefonickém hovoru z 23.8.2011, který trvá už jen osm minut, P.M. sděluje, že převedou peníze do Reifky. Obžalovaný uvádí, že harmonogram s osmi plněními je v pořádku. Domlouvají se na tom, že to bude provedeno jak v bodě 2, cena za plnění je 375.000,-Kč, poté společnost JANUS dostane údaje o přístupovém severu. P.M. ukončuje komunikaci s tím, že čekají, až přijde číslo účtu a zprocesují první platbu. Z tohoto hovoru je zřejmé, že mu ještě předcházel nějaký mail, kde se mluvilo o ceně za jedno plnění, ne ve výši 500.000,-Kč, ale ve výši 375.000,-Kč.

K analýze telefonických rozhovorů byl přibrán znalec z oboru kriminalistiky, odvětví fonoskopie - audiovizuální technika, který nejprve v posudku z 19.8.2011 (č.l. 135-136, zcela nelogicky založen ve spisovém materiálu třikrát) zpracoval hovor z 21.7.2011 s tím, že ženský hlas vykazuje nestandardní znaky a je pravděpodobné, že bylo použito zařízení pro úpravu a zkreslení hlasu, znalec tedy změnil rychlost přehrávání v jednom úseku telefonního hovoru.

Různé varianty původně pozměněného ženského hlasu byly předloženy V.M. (č.l. 142), který hlas jednoznačně identifikoval jako hlas M.F., bývalého zaměstnance společnosti.

Stejně tak v případě telefonického hovoru z 23.8.2011 zpracoval znalec znalecký posudek (č.l. 56-157, tentokrát založen ve spise pouze ve dvojitým vyhotovení), v němž opět uvádí, že v záznamu hovoří dvě osoby a pravděpodobně se jedná o mužské řečníky, jeden hlas však vykazuje nestandardní znaky, proto byla provedena úprava změnou rychlosti přehrávání.

I tyto záznamy hlasu byly předloženy V.M. (č.l. 161), který opět jednoznačně identifikoval hlas M.F., bývalého zaměstnance společnosti.

Podle listin č.l. 164-170 byl obžalovaný M.F. zaměstnán u Y Soft od 1.12.2006 do 26.12.2010. Při rozvázání pracovního poměru obžalovaný obdržel odměnu ve výši 144.000,- Kč. V roce 2007 měl měsíční hrubou mzdu 35.000,- Kč.

Zatímco při prohlídce kanceláře obžalovaného ve společnosti Qualiform a.s., kde pracoval, nebyly žádné věci důležité pro trestní řízení nalezeny (č.l. 171-180), při domovní prohlídce v bydlíšti obžalovaného byla zajištěna řada věcí, mezi nimi i notebook HP Probook 6550b (č.l. 181-198).

Z počítačů a paměťových disků zajištěných při domovní prohlídce byly provedeny kopie a zajištěné věci kromě notebooku HP Probook byly vráceny obžalovanému (č.l. 200-210).

Při zkoumání informací z elektronických médií zajištěných při domovní prohlídce u obžalovaného nebyla na odborném pracovišti policie, tedy OKTE Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, zpřístupněna data ze zkušebních položek hdd04 a hdd05 (odborné vyjádření č.l. 214-215), proto byla zálohovaná data předána znalci z oboru počítačové bezpečnosti (č.l. 216), který však uvedl, že se nepodařilo nalézt heslo k disku zašifrovanému pomocí programu Truecrypt (č.l. 217-219).

Z notebooku FUJITSU SIEMENS byla zpřístupněna komunikace v programu ICQ (č.l. 227-229) mezi obžalovaným a P.S.. Obsahem komunikace je mimo jiné to, že J. (pravděpodobně J.M.) dnes končí (komunikace je z 27.1.2011), zda by se nedalo něco vytěžit přes jeho stále aktivní VPN klíč s tím, že všechno, co šlo zkopírovat, mají zkopírované.

K telefonnímu číslu XXXXX, z něhož vedl obžalovaný hovory s P.M., bylo zjištěno (č.l. 230-259), že linka byla vedena na jméno D.P. r.č. XXXXX a email XXXXX, adresa XXXXX. Umístění linky je na adrese XXXXX a ve výpisu volání je uveden pouze hovor z 23.8.2011. Smlouva o zřízení telefonního účtu byla uzavřena elektronicky na dálku, přičemž uvedené rodné číslo na jméno P.D. neexistuje a na adrese XXXXX je obchodní centrum. Platba za dobítí kreditu za pronájem uvedené telefonní stanice byla provedena přes technický účet České pošty.

Znalecký posudek v oboru kriminalistika, odvětví kriminalistika, specializace fonoskopie a v oboru kybernetika, kybernetická odvětví různá, specializace automatické

rozpoznávání řečníka, identifikace a verifikace řečníka a analýza hlasu (č.l. 276-279, opět založen ve dvojím vyhotovení), určil, že v osmi případech ve zkoumaných záznamech hovoří pravděpodobně obžalovaný M.F.. Znalec ve výpovědi ke zpracovanému posudku dodal (č.l. 285-288), jakým způsobem pracuje použitá metoda k rozlišení hlasu s tím, že systém je nastaven tak, že pokud je testovaná promluva hodnocena číslem vyšším než 0,5 tj. 50%, jsou hlasy ztotožněny. Porovnávají se dvě hypotézy, hlas patří zkoumané osobě a hlas nepatří zkoumané osobě. V případě výsledku vyšším než 0,5 to znamená, že první hypotéza získala vyšší skóre a opačně čím je výsledná hodnota vyšší, jsou si hlasy podobnější. Hodnota 0,9 znamená, že se na 90% jedná o téhož řečníka a každá testovaná promluva byla testována nezávisle na ostatních. Podle získaných výsledků lze prohlásit, že ve zkoumaných neupravených záznamech hovoří s pravděpodobností 80-94% v osmi případech pan F..

Poškozená společnost Y Soft předložila seznam všech zaměstnanců, kteří mohli mít přístup k interním informacím společnosti včetně zdrojových kódů (č.l. 307-309), obžalovaný M.F. se mezi nimi nenachází.

Poškozená společnost Y Soft si nechala zpracovat dva znalecké posudky, které jsou přílohou spisu. V jednom z posudků je hodnota specifikovaného know-how ve vlastnictví odhadnuta k 30.6.2011 na 57.300.000,-Kč. Ve druhém posudku je odhadnuta potencionální ztráta hodnoty společnosti Y Soft na 66.153.000,-Kč bez DPH tím, že by se podařilo know-how prodat konkurenčním společností.

Při hodnocení provedených důkazů dospěl soud k následujícím závěrům:

Ve výpovědi u hlavního líčení obžalovaný trestnou činností nepopřel. Doznal, že posílal emaily společností EQUITRAC a JANUS a vedl telefonní hovory s hlasovými modulacemi, ale označil to za součást recese, když tak reagoval na ukončení svého pracovního poměru i pracovního poměru kamaráda J.M.. Protože byl nazlobený, tak chtěl poukázat na určitý chaos ve společnosti, ukázat panu M., který se cítil jako nezranitelná persona, slabá místa. Této obhajobě však soud nepřisvědčil. Obžalovaný, jehož údajnou motivací byla snaha nějakým způsobem vytrést V.M., oslovil s nabídkou poskytnutí cenných informací společnosti Y Soft dvě konkurenční společnosti, a to EQUITRAC z USA a JANUS, s.r.o. Sám uvedl, že předpokládal, že se pan M. o tomto nějakým způsobem dozví, ale je to jen jeho domněnka. Soudu není skutečně zřejmé, jaký měl obžalovaný důvod předpokládat, že se o jeho aktivitě vůči společnostem EQUITRAC a JANUS V.M. dozví. Toto tvrzení je zcela nelogické, naopak, když obžalovaný oslovil dvě konkurenční společnosti s nabídkou prodat jim citlivá data společnosti Y Soft, mohly nastat prakticky dvě situace, tedy že uvedené společnosti toto odmítnou, nebo nabídku přijmou a v tomto případě by se s tímto těžko svěřovaly V.M., potažmo společnosti Y Soft. Dále je zřejmé, s ohledem na obsah činnosti prováděné obžalovaným, kdy si založil a využíval emailovou adresu, kterou používal při komunikaci se svědkem M., vytvořil prezentaci, ve které seřadil a popsal nabízené informace, založil si přes internet telefonní linku, přes kterou opakovaně vedl komunikaci se svědkem M., při jejím zřízení uváděl smyšlené jméno, rodné číslo a adresu zřizovatele, za tuto linku i zaplatil, pořizoval si dva hlasové modulátory, přes které s P.M. dva telefonické hovory vedl. Jeden z nich trval 42 minut a při tomto byla podrobně situace rozebírána s tím, jakou

formou připadá v úvahu platba za nabízené informace, jak budou nabízené informace poskytnuty s výhledem možné další spolupráce. Ve druhém hovoru je už pak projednávána konkrétní cena za plnění. Soud je proto toho názoru, že obžalovaný do celé věci dal tolik svého času, invence a dokonce i určitou finanční částku, emaily a telefonní hovory vedl v takovém rozsahu, že je vyloučeno, aby toto vše činil pro nadsázku. Takováto komunikace s protistranou nemá nic společného s klukovinou vůči V.M., jak obžalovaný své jednání označil.

Dále soud vůbec nepřisvědčil obhajobě obžalovaného, jakým způsobem se dostal k údajům, které následně zapracoval do prezentace posílané mailem svědku M. (č.l. 117-129). Pokud obžalovaný uváděl, že na laptopu, který mu zůstal po ukončení pracovního poměru ve společnosti Y Soft, mu zůstaly střípky toho, co ve vyhotovené prezentaci nabízel, svědkové M.F. a J.Š. ve svých výpovědích popsali, jaký postup byl obecně používán při odchodu některého ze zaměstnanců. Přestože si s ohledem na časový odstup nevzpomněli na to, k čemu konkrétně došlo při ukončení pracovního poměru obžalovaného, bylo to proto, jak svědkové uvedli, že si nepamatují na nic nestandardního při odchodu obžalovaného a lze proto předpokládat, že proces vyčištění notebooku, který obžalovanému zůstal, proběhl obvyklou cestou. Všichni slyšení svědkové, až na J.M., vyloučili, že by jim bylo něco známo o sdíleném serveru ve společnosti Y Soft, na kterém by si zaměstnanci mezi sebou vyměňovali stahované filmy či seriály. I svědek M., který potvrdil, že tyto filmy byly pravděpodobně na serveru s fotkami z různých firemních akcí, neuvedl nic, co by svědčilo o tom, že by se na serveru s filmy měly vyskytovat i nějaké jiné údaje, např. část zdrojového kódu. I když samozřejmě z technického hlediska je možné připustit, že se na nějakém serveru, kde jsou uloženy filmy, může vyskytnout i část souboru se zdrojovým kódem, svědkové F., Š., M., M. a K. v podstatě vyloučili, že by se soubor s částí zdrojového kódu mohl dostat na server, kde by byly uloženy filmy nějakým pouhým nedopatřením. Rovněž tak se zejména svědkové M., M. a K. vyjádřili k jednotlivým položkám či souborům obsaženým v prezentaci č.l. 117-129, přičemž uvedli, které z informací lze považovat za předmět obchodního tajemství společnosti, či které jsou případně volně dostupné.

Po provedeném dokazování proto zůstalo nezodpovězeno, kdy a jakým způsobem obžalovaný M.F. získal důvěrné informace tvořící předmět obchodního tajemství. Soud proto skutkovou větu ve výroku rozsudku upravil tak, že obžalovaný tyto informace získal v období, kde byl ve společnosti Y Soft zaměstnán až do doby, než se svojí nabídkou oslovil konkurenční společnosti, přičemž tyto informace získal blíže nezjištěným způsobem, avšak každopádně neoprávněně a bez vědomí společnosti Y Soft.

Obžalovaný M.F. byl u společnosti Y Soft zaměstnán do konce roku 2010, J.M. zde byl zaměstnán do ledna 2011, a pokud obžalovaný uváděl, že se svého jednání dopustil i proto, že jedním z důvodů ukončení pracovního poměru J.M. ve společnosti Y Soft bylo to, že se bavil s obžalovaným, naskýtá se otázka, proč by obžalovaný až koncem dubna 2011, tedy čtvrt roku po odchodu J.M. z firmy a čtyři měsíce po svém odchodu z firmy oslovil dvě konkurenční společnosti s uvedenou nabídkou.

Právě celá promyšlenost daného postupu, tedy založení si zvláštní emailové adresy, zvláštní telefonní linky, vypracování prezentace s nabídkou poskytnutí citlivých informací,

opakované telefonní hovory za použití hlasového modulátoru vedou soud k jednoznačnému závěru o tom, že se ze strany obžalovaného nejednalo o žádnou recesi či klukovinu, ale promyšlený způsob, jak nabídnout citlivé informace konkurenčním firmám za úplatu. Potom je již otázkou, zda obžalovaný ony citlivé informace získal po dobu svého pracovního působení ve společnosti X Soft nebo zda mu byly opatřeny případně jinou osobou, a to i v době, kdy již ve společnosti nepracoval, tedy od počátku roku 2011 až do dubna 2011.

Svědkové M., M. a K. se k obžalovaným zasílané části zdrojového kódu vyjádřili tak, že se sice jedná jen o určitou menší část, ale je upravovaná, neboť zde chybí poznámky, které si činí jednotliví programátoři a danou část je možno považovat za reprezentativní vzorek potvrzující to, že osoba má k dispozici celý zdrojový kód. Za situace, kdy obžalovaný uváděl, že problematice tvorby zdrojového kódu nerozumí a maximálně pozná ze souboru označeného source code, že se o zdrojový kód jedná, neuvěřil soud tomu, že by daná část, kterou obžalovaný vůči svědkovi M. prezentoval, byla jakýmsi náhodným střípkem z neznámého důvodu přilepeným k filmu, který si obžalovaný mohl stáhnout. Je tedy zřejmé, že i ona část zdrojového kódu, který obžalovaný na ukázkou v emailu poslal svědku M., byla nějakým způsobem upravena oproti své originální verzi, jak je vytvářena příslušnými programátory, na základě čeho soud opět konstatuje, že nevěří verzi prezentované obžalovaným, jak se k této části zdrojového kódu dostal. Daleko pravděpodobnější je, že i tato část byla nějakou osobou upravena, ať již obžalovaným, případně jeho druhem P.S., který by k tomu měl všechny předpoklady. V každém případě obžalovaný tuto část zdrojového kódu získal neoprávněně.

Obžalovaný s nabídkou na poskytnutí citlivých informací za úplatu oslovil konkurenční společnosti EQUITRAC a JANUS a v chování svědka M., který při další komunikaci s obžalovaným vystupoval jako zástupce JANUS, nelze spatřit žádné prvky provokačního jednání. Byl to obžalovaný M.F., kdo nabídl konkurenční informace, požadoval za ně finanční plnění, sestavil prezentaci, ve které představil jednotlivé nabízené okruhy informací. I v telefonních hovorech vedených s P.M. obžalovaný aktivně řešil problematiku vyplacení peněz, vyjadřoval se k tomu, jakou formu platby oproti poskytnutým informacím preferuje. V žádném případě tedy nelze říci, že by svědek P.M. jednající za společnost JANUS jakkoliv jednání obžalovaného vyprovokoval.

Je skutečností, že obžalovaný se po telefonickém hovoru z 23.8.2011 již odmlčel a dále se svědkem M. nekomunikoval. Je sice otázka, nakolik obžalovaného k tomuto vedlo skutečně dobrovolné rozhodnutí nepokračovat již ve svém jednání, nebo zda se zalekl eventuálních možných obtíží souvisejících s tím, že by protistraně dal k dispozici číslo účtu, na který mají být poslány peníze, podle čehož by bylo možné ho identifikovat, avšak podstatné je, že v dané chvíli obžalovaný neodstranil nebezpečí, které vzniklo zájmům chráněným trestním zákonem z již podniknutého pokusu ve smyslu § 21 odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. V této době již totiž P.M. zastupující společnost Pinkerton, respektive JANUS, s.r.o., měl zaslánu jak onu část zdrojového kódu, tak i prezentaci obsahující údaje tvořící předmět obchodního tajemství společnosti Y Soft. Rovněž tak není zřejmé, kde tyto citlivé informace, které obžalovaný již svědku M. poskytl, skončily. Soud se může pouze domnívat, že zajištěný notebook HP, k němuž se nepodařilo prolomit vstupní heslo, může obsahovat právě tyto citlivé informace a z pochopitelných důvodů proto nemá obžalovaný zájem na tom, aby byl zpřístupněn, není proto ochoten přístupové heslo sdělit.

Podle § 11 odst. 1, 3 zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů (autorský zákon), má autor právo rozhodnout o zveřejnění svého díla, má právo na nedotknutelnost svého díla, zejména právo udělit svolení k jakékoli změně nebo jinému zásahu do svého díla.

Podle § 12 odst. 1 autorského zákona autor má právo své dílo užít v původní nebo jiným zpracované či jinak změněné podobě, samostatně nebo v souboru anebo ve spojení s jiným dílem či prvky a udělit jiné osobě smlouvou oprávnění k výkonu tohoto práva; jiná osoba může dílo užít bez udělení takového oprávnění pouze v případech stanovených tímto zákonem, přičemž podle § 12 odst. 4 písm. a), b) právem dílo užít je právo na rozmnožování díla a právo na rozšiřování originálu nebo rozmnoženiny díla.

Výsledky výzkumu společnosti Y Soft, zejména zdrojové kódy a licence k počítačovému programu SafeQ, jsou předmětem autorského práva. Z trestního oznámení V.M. (č.l. 2-5) je patrné, že společnost Y Soft je oprávněna výhradním způsobem vykonávat autorova majetková práva k programu SafeQ. Osobnostní autorská práva pak mají programátoři, kteří jsou u společnosti Y Soft v zaměstnaneckém poměru.

Podle § 17 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Informace související s podnikatelskou činností společnosti Y Soft popsané ve výroku rozsudku, zejména informace o obchodních partnerech a zaměstnancích společnosti, vnitřní telefonní seznam pracovníků, objednávky a faktury z obchodního styku, údaje o obratu a prodejnosti, produktová a marketingová dokumentace, technické manuály, návody a dokumentace, údaje o konkurenci a cenotvorbě, zdrojové kódy a licence k počítačovému programu SafeQ tvoří součást obchodního tajemství společnosti Y Soft. Mají penězi vyjádřitelnou hodnotu, jak je patrné ze znaleckého posudku v oboru ekonomika - příloha č. 1, tyto informace nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle společnosti Y Soft, utajeny a společnost odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Podle § 41 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, fyzické i právnické osoby, které se účastní hospodářské soutěže, i když nejsou podnikatelé (dále jen "soutěžitelé"), mají právo svobodně rozvíjet svou soutěžní činnost v zájmu dosažení hospodářského prospěchu a sdružovat se k výkonu této činnosti; jsou však povinny přitom dbát právně závazných pravidel hospodářské soutěže a nesmějí účast v soutěži zneužívat.

Podle § 51 zák. č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, porušováním obchodního tajemství je jednání, jímž jednatel jině osobě neoprávněně sdělí, zpřístupní, pro sebe nebo pro jiného využije obchodní tajemství (§ 17), které může být využito v soutěži a o němž se dověděl:

a) tím, že mu tajemství bylo svěřeno nebo jinak se stalo přístupným (např. z technických předloh, návodů, výkresů, modelů, vzorů) na základě jeho pracovního vztahu k soutěžiteli

nebo na základě jiného vztahu k němu, popřípadě v rámci výkonu funkce, k níž byl soudem nebo jiným orgánem povolán,

b) vlastním nebo cizím jednáním přičícím se zákonu.

Ve vztahu k základním skutkovým podstatám zločinu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 1 trestního zákoníku a zločinu porušení předpisu o pravidlech hospodářské soutěže podle § 248 odst. 1 trestního zákoníku již bylo jednání obžalovaného dokonáno, neboť tento neoprávněně zasáhl do zákonem chráněných práv k autorskému dílu, protože citlivé informace společnosti Y Soft získal neoprávněně a bez vědomí této společnosti a rovněž tak porušil ustanovení § 51 obchodního zákoníku, tedy právní předpis o nekalé soutěži tím, že se při účasti v hospodářské soutěži dopustil porušování obchodního tajemství. Ve vztahu ke kvalifikované skutkové podstatě § 270 odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku i k § 248 odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku zůstalo jednání obžalovaného ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku. Nedošlo totiž k vyplacení obžalovaným požadované částky a tím nedošlo ani ke způsobení škody vůči poškozené společnosti Y Soft. Protože základní skutková podstata společně s kvalifikovanou skutkovou podstatou musí tvořit jedno stadium trestné činnosti, bylo celé jednání obžalovaného posouzeno jako pokus zločinu porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 270 odst. 1, odst. 2 písm. b), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku a pokus zločinu porušení předpisů o pravidlech hospodářské soutěže podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku k § 248 odst. 1 písm. h), odst. 3 písm. d), odst. 4 písm. a) trestního zákoníku.

Značným prospěchem pro obžalovaného je nutno ve smyslu § 138 odst. 1, 2 trestního zákoníku rozumět částku převyšující 500.000,- Kč a nepřevyšující částku 5.000.000,- Kč a škodou velkého rozsahu na majetku poškozené společnosti je třeba rozumět částku nejméně 5.000.000,- Kč. Podle zpracovaného znaleckého posudku byla tato spodní hranice překonána mnohonásobně, neboť poškozené společnosti při poskytnutí informací tvořících předmět obchodního tajemství konkurenci mohlo dojít ke způsobení škody až v řádech desítek milionů Kč bez DPH.

Ve vztahu k základní i kvalifikované skutkové podstatě v případě obou spáchaných trestných činů obžalovaný jednal v úmyslu přímém ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť věděl, že svým jednáním, kdy neoprávněně získal citlivá data tvořící předmět obchodního tajemství společnosti Y Soft a tato nabídl dvěma konkurenčním společnostem za částku, kterou požadoval, přičemž si byl vědom, že poskytnutí citlivých informací v takovém rozsahu, jaký nabízel, ohrozí výrazným způsobem fungování společnosti Y Soft, věděl, že porušuje zájmy chráněné trestním zákonem a toto porušení způsobit chtěl.

Při úvahách o druhu a výměře ukládaného trestu soud přihlédl ke všem hlediskům uvedeným v § 39 odst. 1, odst. 3, odst. 6 písm. c) trestního zákoníku.

K osobě obžalovaného M.F. bylo zjištěno, že tento nebyl dosud soudně trestán ani projednáván pro přestupek v místě trvalého bydliště. V současné době je zaměstnán jako obchodní manažer u společnosti MODUSLINK, s.r.o. Jako k polehčující okolnosti u

obžalovaného soud přihlédl k jeho dosavadní bezúhonnosti, tedy k tomu, že vedl před spácháním trestných činů řádný život. Nelze však říci, že by se obžalovaný doznal k trestné činnosti, neboť skutkově sice připustil, že částečně jednání popsané v podané obžalobě spáchal, ovšem toto označuje za pouhou recesi či klukovinu. Jako k přitěžující okolnosti soud přihlédl k tomu, že obžalovaný spáchal dva trestné činy v jednočinném souběhu. Obžalovaný se obou trestných činů dopustil s rozmyslem, případně po předchozím uvážení ve smyslu § 42 písm. a) trestního zákoníku, kdy náležitě zvážil své kroky vůči osloveným konkurenčním společnostem. Vytvořil prezentaci, ve které nabízel citlivé informace, aktivně komunikoval emailem a telefonicky se svědkem M., kterého považoval za zástupce firmy JANUS. Obžalovaný se trestného činu dopustil ze ziskuchtivosti, neboť za citlivé informace tvořící předmět obchodního tajemství Y Soft požadoval nemalou finanční částku.

Jednáním obžalovaného byl porušen zájem společnosti na ochraně vědecké tvůrčí činnosti jako výsledku práce zaměstnanců společnosti Y Soft. Stejně tak byl jeho jednáním porušen zájem společnosti na dodržování pravidel hospodářské soutěže, kdy jedno z pravidel míří na zákaz porušování obchodního tajemství každé obchodní společnosti. Konkrétní stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného je v daném případě zvyšován rozsahem nabízených citlivých informací tvořících předmět obchodního tajemství společnosti Y Soft i vyšší finanční částky, kterou obžalovaný za poskytnutí těchto informací požadoval.

Za dva spáchané trestné činy musel být obžalovanému ukládán úhrnný trest ve smyslu § 43 odst. 1 trestního zákoníku, a to v trestní sazbě vztahující se na přísnější trestný čin, kterým je zločin porušení autorského práva, práv souvisejících s právem autorským a práv k databázi podle § 270 odst. 3 trestního zákoníku.

Soud zvažoval konkrétní stupeň společenské škodlivosti jednání obžalovaného, stejně tak i okolnosti polehčující a přitěžující, přičemž dospěl k závěru, že s ohledem na dosavadní bezúhonnost obžalovaného není nutné přistupovat k ukládání trestu odnětí svobody, který by byl spojený s přímým výkonem a dospěl k závěru, že účelu trestu bude dosaženo uložením podmíněného trestu odnětí svobody v kombinaci s trestem peněžitým. Soud proto rozhodl obžalovanému uložit úhrnný trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby § 270 odst. 3 trestního zákoníku v trvání tří roků, jehož výkon podmíněně odložil na delší zkušební dobu v trvání čtyř roků. Ve zkušební době podmíněného odsouzení bude chování obžalovaného sledováno, a pokud tento povede řádný život, vysloví soud, že se osvědčil. V opačném případě rozhodne, a to i případně během zkušební doby podmíněného odsouzení, že obžalovaný uložený trest odnětí svobody, jehož výkon byl prozatím podmíněně odložen, vykoná.

Obžalovaný se snažil úmyslnými trestnými činy získat majetkový prospěch, byly proto dány zákonné podmínky pro uložení peněžitého trestu. Obžalovaný je v současné době zaměstnán a podle vlastního vyjádření má příjem asi 40.000,- Kč hrubého měsíčně, je proto zřejmé, že jeho denní příjem může činit přibližně 2.000,- Kč. Denní sazbu ukládaného peněžitého trestu soud proto stanovil na 2.000,- Kč, přičemž peněžitý trest se ukládá ve výměře nejméně 20 a nejvíce 730 celých denních sazeb. Obžalovanému soud rozhodl uložit peněžitý trest přibližně v jedné čtvrtině zákonné trestní sazby, tedy ve výměře 200 denních sazeb po 2.000,- Kč. Zároveň byl stanoven pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl

peněžitý trest vykonán, náhradní trest odnětí svobody v trvání jednoho roku, kdy částka 400.000,- Kč přibližně odpovídá ročnímu výdělků obžalovaného.

Pokud se týká zajištěného notebooku HP, soud vzal za prokázáno, že tento je ve vlastnictví obžalovaného (protokol č.l. 407), avšak těžko lze dovodit, že by tento notebook byl užít ke spáchání trestného činu a že by se tedy mohl stát předmětem uložení trestu propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Zároveň však je soud toho názoru, že na tomto notebooku mohou být uloženy citlivé informace tvořící předmět obchodního tajemství společnosti Y Soft, není proto na místě, aby byl uvedený notebook vrácen obžalovanému, neboť v případě, že by se tak stalo, mohl by opět sloužit ke spáchání zločinů, kterými byl obžalovaný uznán vinným. Soud proto rozhodl podle § 101 odst. 1 písm. c) trestního řádu uložit ochranné opatření spočívající v zabránění věci, a to daného notebooku.

K trestnímu řízení se s nárokem na náhradu škody řádně a včas připojila poškozená společnost Y Soft Corporation, a.s. s částkami 57.300.000,- Kč bez DPH a 66.153.000,- Kč bez DPH. Obžalovaný M.F. byl sice uznán vinným ze spáchání úmyslných trestných činů ke škodě této poškozené společnosti, avšak jednáním obžalovaného přímá škoda této společnosti nevznikla. Bylo by možné uvažovat maximálně o nákladech, které poškozená společnost vynaložila v souvislosti s ochranou svých zájmů, kdy pověřila společnost Pinkerton, konkrétně P.M. k tomu, aby v zájmu odhalení pachatele se vydával za zaměstnance společnosti JANUS a s pachatelem komunikoval. V tomto směru však ze strany společnosti Y Soft nebylo po obžalovaném požadováno zaplacení žádné částky. Soud po provedeném dokazování neměl pro vyslovení povinnosti k náhradě škody žádný podklad a rozhodl proto poškozenou společnost podle § 229 odst. 1 trestního řádu odkázat s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů od doručení jeho opisu u Krajského soudu v Brně.

O podaném odvolání bude rozhodovat Vrchní soud v Olomouci.

Rozsudek může odvoláním napadnout státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká a poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Odvolání musí být ve lhůtě osmi dnů od doručení opisu rozsudku odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, v neprospěch či ve prospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Krajský soud v Brně
dne 18. června 2013

Mgr. Daniel Plšek, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Renáta Vojnová